

angaaer, da forstaaer jeg det slet ikke, thi det underordnede Politipersonale faaer ingen Andeel i de Bøder, der idømmes for en Forseelse af den her omhandlede Bestaaffenhed. — Naar det ærede Udvalg dernæst har foreslaaet, at den Tilføining, som i Landstinget blev optaget i Lovens § 2, om at Sagen, forinden Politiretsdommeren paadømmer den, skal indsendes til Amtmanden, der, som det hedder, har at bestemme, om Sagen bør gaae til Dom eller uden videre kan bortfalde, skal udgaae, da maa jeg tillade mig at tilbagefalde i det høitærede Things Grindring, hvad jeg i saa Henseende yttrede i det andet Thing. Jeg udtalte der, at jeg ikke kunde finde en saadan Bestemmelse ønskelig eller heldig, sidet den dannede en Undtagelse fra den Regel, der i Almindelighed gjælder i Politiretsfager, og forsaavidt kan jeg altsaa ikke have Noget at erindre imod, at denne Bestemmelse udgaaer; men paa den anden Side kan jeg heller ikke, som jeg allerede udtalte ved Sagens første Behandling heri Thinget, erkjende, at der kan være det mindste Betænkkelige ved en saadan Bestemmelse eller Noget, der kunde have det mindste Skin af at have, som i Udvalgets Betænkning yttret, en grundlovstridig Charakter. Det er, som tilfulde og tydeligt og ofte nok udviklet under Sagens første Behandling, ikke Andet, end at man har anvendt en Regel, som finder Sted med Hensyn til Justitsfager, paa Politiretsfager, og det har man gjort af et dobbelt Hensyn, for det Første har man derved villet have et Værn imod, at Politimesterne gif for hastig og maaskee uoverlagt tilværks i saadanne Sager, og paa den anden Side har man derved villet undgaae at faae disse Sager erklærede for Justitsfager, — hvad de egentlig ere — da Forfølgningen, naar de blive Politiretsfager, er billigere og mere lempelig for Bedkommende, end hvis de skulde behandles som Justitsfager. Det forekommer mig derfor, at der egentlig hellerikke kunde være Noget imod den af Landstinget vedtagne Tilføining; jeg fandt den imidlertid, som sagt, hellerikke egentlig enten ønskelig eller heldig, men havde dog ingen Anledning til saa bestemt at modsætte mig den, at jeg derfor skulde erklære mig imod selve Loven. Om Loven bliver affattet i een Para-

graph eller i to, forekommer mig at være en aldeles ligegyldig Bestemmelse, hvorom jeg derfor ikke skal udtale mig.

Ordføreren: Naar den ærede Minister har sagt, at han troede, Begrebet „Dyrplageri“ var fuldkommen vel bekendt og rigtigt opfattet mellem Folk, saa troer jeg derimod at kunne indvende, at den Discussion, som har fundet Sted heri Thinget, tilstrækkeligt viser, at det i det Mindste ikke er saaledes opfattet af Alle. Der har været stor Strid, saavel i det andet Thing som i dette Thing, netop om hvad Dyrplageri var og betød, man har søgt at finde en Forklaring derpaa, som vel ikke ganske er lykkedes, men som man dog troede var fornøden. Jeg skal nu i den Anledning tillade mig at bemærke, at hvis Loven, saaledes som den høitærede Justitsminister fra Begyndelsen af havde foreslaaet, alene havde brugt Ordet „Dyrplageri,“ og der sletikke var tilføiet nogen anden Forklaring, saa skulde jeg for min Person have været tilfredsstillet, fordi jeg troer, at Domstolene have forstaaet og opfattet Begrebet paa den rette Maade; men efterat der i det andet Thing er kommet den Tilføining til, som nu findes i Loven, troer jeg, at Ordet „Dyrplageri“ paa det Sted, hvor det nu staaer, maa blive vilbende, fordi det efter sin Betydning og Ordlyd medfører Begrebet om en Plage, hvilket ikke er tilstrækkeligt. Havde vi det samme Ord, som haves i Tydskland, Thierquälerei — hvis det maa tillades mig at nævne dette Ord her — saa var det en anden Sag, thi det betegner nøiere Begrebet, men det gjør det Ord, vi have derfor, ikke. Nu staaer det saaledes, at vi for det Første have det Ord „Dyrplageri,“ som Ingen — idetmindste ikke Folket i Almindelighed — rigtigt veed hvad er, og dernæst kommer der en særdeles Art, som skal ansees som eksempelvis anført, og som i grunden er det Hele. Man troer altsaa let, at der er Noget i Forveien, som ogsaa er Dyrplageri, og det er af den Grund, at Udvalget har afskaaret dette Ord; men, naar den høitærede Justitsminister holder paa dette Ord, saa skal jeg, for mit personlige Bedkommende, ikke videre have Noget derimod. Hvad angaaer Straffen, saa har den ærede Minister bemærket, hvilket